

Niềm tin nơi em

(Tham gia dự thi viết truyện ngắn theo chủ đề : “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

...Rồi tất cả sẽ qua hết, chỉ cần mình có niềm tin phải không em?...

Ai cũng bảo tôi lấy anh chỉ vì tiền, vì cái gia sản ba mẹ anh đang sở hữu là rất lớn. Khối tài sản mà biết bao nhiêu người mơ ước, rằng có ai lại điên mà đâm đầu vào một người đang bị bệnh rất nặng và đã tàn phế nếu không vì mục đích tiền bạc.

Họ khinh bỉ tôi ra mặt, đặc biệt là những người họ hàng, bạn bè thân thích của tôi trước đây, tất cả bọn họ đều cười nhạo tôi mỗi lần gặp mặt. Ba mẹ, anh chị tôi thì gần như từ mặt tôi không phải vì ghét tôi mà vì họ xấu hổ.

Anh là con trai duy nhất của một gia đình bề thế, tuy sống sung sướng từ bé nhưng anh chẳng có một ngày hạnh phúc, cha mẹ anh chỉ biết công việc bỏ mặc anh cho bà vú nuôi, anh chẳng thêm học hành gì, chỉ lo ăn chơi theo đám bạn xấu lợi dụng anh, tuổi trẻ của anh trượt dài trong sự ăn chơi, sa đọa. Cha mẹ anh thì đều ngoại tình, anh biết nên càng khinh bỉ chính gia đình của mình.

Tôi là một cô con gái út của một gia đình có 3 anh chị em, gia cảnh nhà tôi cũng không nghèo khó mà còn có phần dư dả. Tôi được ông trời ban cho một ngoại hình khá bắt mắt, đường công danh cũng không thua kém ai. Trước khi đến với anh, tôi có hàng trăm vệ tinh vây quanh. Ngày tôi cưới anh, những người đã từng theo đuổi tôi đều cười khinh bỉ và bảo tôi ” hâm “. Ba tôi vì xấu hổ với bạn bè và họ hàng nên đã không có mặt ở đó, chỉ có mẹ tôi đến dự với khuôn mặt buồn bã. Bà đã khóc khi tôi lên xe về nhà chồng, những giọt nước mắt của sự tiếc nuối và băn khoăn về hạnh phúc cả đời của đứa con gái út mà vốn dĩ bà rất đỗi tự hào. Giây phút ấy làm tim tôi như thắt lại, nhưng sau một thoáng xao lòng, tôi tự nhủ rằng mình sẽ hạnh phúc với con đường mà mình chọn.

Tôi gặp anh khi chúng tôi đều bị tai nạn giao thông, tôi bị gãy tay và chấn thương phần mềm ở đầu nên phải theo dõi ở Khoa Thần kinh. Còn anh vào

phòng cấp cứu với cái đầu bê bết máu, họ nói anh bị chấn thương sọ não nặng, chỉ có 10% khả năng sống, mà nếu có sống thì cũng tàn phế.

Nếu không vì anh chẳng có ai ở bên lúc ấy ngoại trừ những người ” bạn sống chết ” đã đưa anh vào rồi vứt anh ở đấy, may cho anh là vị bác sĩ là người quen của ba mẹ anh nên đã ký đảm bảo để anh vào phẫu thuật. Tôi thì khác, có ba mẹ, anh chị và hàng tá vệ tinh đến lo lắng cho tôi.

Anh nằm đấy, mê man sau ca phẫu thuật não, nhìn anh lúc ấy thực sự rất đáng thương. Bác sĩ bảo rằng cần phải theo dõi dù ca mổ khá thành công. Mãi đến hai ba ngày sau, khi tôi chuẩn bị chuyển sang phòng khác thì ba mẹ anh mới vào. Họ vừa đi du lịch về, nghe tin vội chạy vào, rồi rít hỏi thăm bác sĩ, bà mẹ thì lu loa lên rằng: ” tôi chỉ có đứa con này”, ông bố thì chửi đồng: ” ăn chơi cho lắm vào, chả tích sự gì”. Chỉ có một người phụ nữ lớn tuổi mà tôi nghĩ là bà của anh (sau này tôi mới biết là bà vú nuôi) là im lặng quan sát và cầm tay anh mà khóc. Nhìn cảnh ấy, trong lòng tôi có chút thương hại anh. Và rồi hằng ngày tôi lén xuống xem anh như thế nào, rất khó để diễn tả được lý do tôi lại quan tâm đến người mà tôi không hề quen biết, tôi chỉ biết là có một cảm giác gì đó rất mơ hồ trong tôi. Tôi bạo gan bước đến bên giường anh, trước mặt tôi là một thanh niên rất bảnh bao mặc dầu đầu đầu anh chỉ chút sẹo, và một bên mặt bị chà xát nặng nề. Lúc ấy anh vẫn chỉ có một mình với bà vú nuôi. Bà vú tưởng tôi là bạn anh liền tâm sự rằng:

- Thăng bé dễ thương lắm cháu ạ, nó chưa bao giờ coi bà là người giúp việc cả, tại bố mẹ nó không quan tâm nên nó mới thế này đây. Bà xem nó như cháu bà, cháu thấy đấy, giờ này mà bố mẹ nó thì chả thấy đâu, thật là...

Bà bỏ lửng câu nói rồi sụt sùi khóc, bất giác khóe mi tôi cay cay, đó là sự thương hại chăng? Rồi bà vú nhờ tôi trông chừng anh để bà đi gặp bác sĩ, tôi đồng ý ngay.

Những ngày tiếp theo cũng chỉ có bà vú và tôi thỉnh thoảng ghé thăm, rồi anh đã tỉnh nhưng vẫn phải thở máy. Cho đến một hôm:

- Cô là ai? Sao cô ngồi đây? Bà vú đâu?

Đang đọc sách chợt nghe tiếng nói, giật mình nhìn lại thấy anh đang nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt khó chịu:

- Sao không trả lời tôi? Cô là ai?

- Tôi nằm cùng phòng với anh trước đây, vì có việc nên bà vú nhờ tôi trông chừng anh. – Tôi trả lời.

Vì vẫn còn mệt nên anh thôi không hỏi nữa, chỉ có ánh mắt buồn rầu, mệt mỏi quan sát xung quanh, có lẽ anh đang tìm ba mẹ mình. Không biết tôi nghĩ gì mà trong suốt quãng thời gian ấy, tôi vẫn thường đến với anh, ngay cả khi đã xuất viện về nhà, tôi vẫn lo lắng liệu rằng anh khỏe hay chưa? Anh ở viện suốt 2 tháng trời, chúng tôi đã thân nhau hơn, tôi còn mua hoa vào để bớt đi không khí của phòng bệnh. Chúng tôi càng trò chuyện càng thấy thích thú vì rất hợp nhau. Anh ra viện với rất nhiều di chứng, anh đã bàng hoàng khi biết mình sẽ phải sống cả đời trên chiếc xe lăn, anh cắn chặt môi đến tứa máu, còn bố mẹ anh thì chỉ lo trách bác sĩ tại sao để anh ra thế kia. Anh chỉ im lặng và rồi anh bật cười như điên dại, giọt nước mắt khế trào trên mặt anh. Tôi chỉ dám đứng nhìn anh từ xa cho đến khi anh lên xe về nhà.

Mãi lâu sau tôi mới nhắn tin hỏi thăm anh vì sợ anh vẫn còn buồn, anh chẳng trả lời nên tôi cũng không có lý do gì để tiếp tục. Thế rồi một ngày, anh gọi cho tôi và nói mình muốn tâm sự. Tôi vui lắm, cái cảm giác như người yêu xa lâu ngày gặp lại. Tôi mặc thật xinh và trang điểm nhẹ nhàng, khắp khởi đến chỗ hẹn với tâm trạng bồi hồi:

- Anh đã khỏe hẳn chưa ạ? Em thấy sắc mặt anh tốt hơn rồi đó. Anh phải cố gắng lên nhé. – Tôi hỏi một hơi khi vừa ngồi xuống ghế

- Từ từ đã nào, em uống gì nhé? Anh mỉm cười hỏi tôi.

Cứ như thế chúng tôi thường xuyên gặp nhau, khi thì ở công viên, khi thì quán cà phê, khi thì ở hiệu sách...Anh rất thích đọc sách, tuy rằng điều này không hẳn là tốt vì anh còn đang bị đau đầu. Tôi tặng anh cuốn sách về lòng can đảm và nghị lực sống mà tôi cho rằng rất hợp với anh lúc này. Và rồi tôi nhận ra rằng mình đã yêu anh từ lúc nào, không gặp anh một ngày tôi cảm thấy nhớ nhung, day dứt. Một ngày không tin tức đối với tôi thật rất khổ sở. Tôi mạnh dạn hẹn anh ra ngoài và lấy hết can đảm ngỏ lời yêu anh, điều mà trước đây tôi chưa từng làm đối với ai. Anh sửng sốt khi nghe tôi nói và quay xe đi ngay, bỏ mặc tôi ngồi chết trân ở đó. Tôi sợ mình đã quá vội vàng nên nhắn tin xin lỗi anh, anh vẫn im lặng. Mấy ngày sau anh hẹn tôi ra chỗ cũ:

- Em đã suy nghĩ kĩ chưa? Em đừng thương hại anh. Em hãy nghĩ cho em ấy. Anh không thể đem lại hạnh phúc cho em như một thằng đàn ông bình thường. Đừng đại dốt lãng phí thời gian vì anh. Em là một cô gái mà bao chàng trai đều mong ước, tại sao lại chọn anh? Anh chỉ là phế nhân.

- Em muốn chăm sóc cho anh cả đời này, anh có những điều mà những người khác không có, điều quan trọng là anh có yêu em không?

- Anh ...anh có, nhưng...ba mẹ em chắc chắn sẽ không chấp nhận đâu, ai lại muốn con gái mình yêu người như anh. Rồi em sẽ khổ sở, và sẽ mau chóng chán anh, như thế thì anh đau lắm.

Tôi ôm anh thật chặt cắt ngang lời anh nói, tôi cũng không cần biết mình sẽ ra sao, chỉ biết rằng mình đang yêu và đang hạnh phúc. Bàn tay anh run run vòng qua người tôi và siết nhẹ. Chúng tôi cứ hạnh phúc như thế bất chấp mọi lời phản đối của gia đình tôi. Ba mẹ tôi bất lực vì con gái quá cương quyết, họ tuyên bố rằng tôi sẽ tự chịu trách nhiệm về quyết định của mình.

Sau khi cưới nhau, tôi với anh ở chung với gia đình anh, tuy rất thương tôi nhưng mặc cảm trong anh rất lớn. Anh không muốn là gánh nặng cho tôi nên cố gắng tự mình làm những công việc cá nhân. Anh ít khi đi chung với tôi đến các bữa tiệc hoặc hội hè. Có lần khi đến nhà tôi dự đám giỗ, anh bị một người họ hàng của tôi nói khích, chê bai anh đủ điều. Vậy là anh lại càng tự ti hơn. Tôi luôn động viên anh rằng anh không vô dụng như anh nghĩ, rằng chỉ có anh mới làm tôi hạnh phúc. Tôi càng quan tâm thì anh càng trốn tránh, có vẻ như sự quan tâm ấy chỉ làm anh thêm tự ti. Có những lúc tôi cảm thấy mệt mỏi vô cùng nhưng lại phẫn chấn ngay vì tôi rất yêu anh. Cứ như thế tôi luôn cố gắng giúp anh bằng hành động chứ không phải lời nói.

Một ngày mùa đông, trời lạnh như cắt, trên đường đi làm về, tôi cảm thấy như mình không còn chút sức lực, tôi đi như người mất hồn, rồi trời đất quay cuồng, tôi ngã xuống bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy tôi thấy anh đang cầm tay tôi, nước mắt lăn dài trên má, anh rói rít:

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi, em tha lỗi cho anh nhé, anh sẽ không như thế nữa. Anh sẽ cố gắng để lo cho em và con của chúng ta.

- Con ư? Em có con rồi sao? - Tôi thều thào.

- Đúng vậy, anh là một người chồng tồi, ngay cả vợ mình đang mang thai mà cũng chẳng hay biết, anh thật đáng chết mà, em lo lắng cho anh mà anh đối xử với em chẳng ra gì, em tha thứ cho anh nhé?

- Ai ở vị trí của anh cũng sẽ như vậy mà, em biết chồng em là một người cứng rắn, anh và em sẽ cùng nhau vượt qua anh nhé.

Anh thay đổi nhiều từ sau lần đó, anh khuyên tôi nghỉ việc để lo cho em bé, anh tiếp tục đợt tập vật lý trị liệu đang dở dang, không còn sự tự ti mặc cảm ngày nào. Giờ đây anh là một người đàn ông của gia đình. Có lúc tôi thấy anh cầm những món đồ sơ sinh trên tay và cười một mình, khi thì say sưa nghiên cứu về cách chăm sóc mẹ và bé trên mạng.

Ngày tôi sinh, anh nhanh chóng thu dọn quần áo đã chuẩn bị sẵn và đưa tôi vào viện, nhìn tôi đau đớn anh vô cùng lo lắng nhưng lại không thể dìu tôi như các ông chồng khác, mẹ tôi và mẹ chồng thay phiên nhau dìu tôi, cả bố tôi và bố chồng tôi đều có mặt, tuy đang rất đau nhưng thấy thế tôi vui mừng rớt nước mắt. Anh xin bác sĩ cho anh vào cùng tôi lúc vượt cạn. Anh nắm chặt tay tôi, ánh mắt thay lời động viên, giây phút khó khăn nhất rồi cũng qua, tôi thở phào hạnh phúc khi nghe thấy tiếng con khóc, tôi đã làm mẹ, tôi đã sinh con cho anh. Bác sĩ trao em bé cho anh, anh ôm một cách thành thạo. Anh vịn tay lên giường và từ từ đứng dậy, bước đến bên tôi:

- Em quả là hạnh phúc và là mạng sống của cuộc đời anh, em nói rất đúng, rồi tất cả sẽ qua hết, chỉ cần mình có niềm tin phải không em?

Hân Kute